

Boží prozřetelnost

Dva příběhy o tom, jak se Bůh postaral. Dvě velké mimořádnosti: prorok Elizeus a Ježíš. Dvacet ječných chlebů pro stovku lidí a pět ječných chlebů pro pět tisíc mužů. V prvním případě ještě cosi zbylo, v případě druhém dvanáct plných košů kousků chleba. Bůh se stará: nazýváme to Boží prozřetelností.

To, že se Bůh stará, je naše běžná zkušenost. Máme obě ruce, dobrou hlavu, zbudovali jsme si příbytky nad hlavou, buď vlastníma rukama, nebo je zakoupili. Máme kde pracovat, co jíst. Alespoň ve většině případů, pokud se člověku něco nepříjemného nepříhodilo. Všechno to jsou dary vycházející z rukou starostlivého Boha. Řádné či mimořádné projevy Boží prozřetelnosti, to když dojde na zázrak.

Vysvítá však jedna otázka nad Boží prozřetelností. Co si počít s různými neštěstími, hladomorem, přírodními katastrofami, válkami. Jak to, že někde se stane zázrak, a někde umírají lidé hladem? A ptáme se: Bože, kde je tvá prozřetelnost?

Autoři některých pohádek, například bratří Grimové a u nás doma pan Drda, v podobně laděných pohádkách, Boha odsuzují jako nespravedlivého. V pohádce Chud'as a smrt, či Drdově Dařbujánovi, si tak chud'as či uhlíř volí za kmotru svého dítěte raději smrt. Bůh je postaven na lavici obžalovaných, je nařknut z nespravedlnosti. Přesto Grimové, jejichž pohádka končí poněkud jinak, než pohádka soudruha Drdy, upozorňují: Boha jsi odmítnul, zvolil sis tedy smrt, tak ji tedy máš mít v celé její síle a kráse.

Soudíme, odsuzujeme. Děláme to s druhými lidmi, proč ne také s Bohem? Jak se cítíme, když soudíme Boha? Silní, mocní, nadřazení, nedotknutelní, spravedliví ve svých vlastních očích? A je toto vůči Bohu postoj spravedlivý? Postoj neomylný? Známe všechny souvislosti, příčiny, důsledky toho, proč se tak děje něco, co je v našich očích ze strany Boha nespravedlivé? A potom, přináší tento postoj soudu Boha pokoj a radost našemu srdci? Je tento postoj něčím, na čem lze stavět život? V pohádce odmítnutí Boha přineslo smrt.

Odmítnutí Boha u některých filozofů přineslo pocit nicoty a nesmyslnosti a vedlo je to k sebevraždě. Odmítnutí Boha ve společnosti vedlo a vede k vysoké kriminalitě, rozbitým vztahům, rozbité rodině, pokleslé kultuře, rozpadu společnosti. Rozhárané lidské srdce soudící Boha tak nese své plody!

Nikdy nebudeme všemu rozumět. Nikdy nedosáhneme všechno poznání. Ne, nezříkám se rozumu, ale spíše vedu k životodárné moudrosti. Ji projevila Matka Boží, Panna Maria, když věci, kterým nerozuměla, ponechala ve svém srdci. Nebouřila se, a její postoj přinesl světu spásu. Také i mnozí svatí starající se o druhé nemající na to dostatečné prostředky, nechali věci Boží prozřetelnosti a přineslo to plody: život a radost.

Apoštol Pavel vybízel: *Žijte způsobem hodným toho povolání, které jste dostali: buďte přitom všestranně pokorní, mírní a trpěliví; snášejte se navzájem v lásce a horlivě se snažte zachovávat jednotu ve smýšlení, spojení poutem pokoje. Pokora, mírnost, trpělivost, život snášený s láskou, hledání jednoty, toto vše přináší pokoj na zemi a tedy i život v jeho kráse. Toto je cesta, ke které nás zve Pán, i když budeme procházet třeba "údolím šeré smrti", roklinou*

nespravedlnosti, kaňonem nabízejícím snadné odsouzení kohokoliv, zvláště Boha. Nezalekněme se zla, volme život, volme moudrost v trpělivé lásce a pokoji srdce.

A jakási přidaná hodnota naší úvahy, je tato věta: *aby nepřišlo nic nazmar...* znamená: nenechat si vzít nic z toho, co nám dává Bůh, i když přichází pochyby a tma. Vděčně život přijmout a vděčně Bohu poděkovat, za vše, za co můžeme, byť i zpětně. Tak poroste důvěra a s ní i světlo v temnotách a Kristův pokoj.